

see sig med hinanden indbyrdes, væsentlig maa sees fra det Synspunkt, at han eller hun forsynder sig imod sin ægteskabelige Pligt, uden at det kan have nogen kvalificerende Indflydelse paa Bedømmelsen heraf, at den anden Person ogsaa for sit Vedkommende gjør sig skyldig i en lignende Forsyndelse. Man har derfor i 1ste Punktum fastsat Straffen for Hoer ganske i Almindelighed, under Et for enkelt og dobbelt saavel som for 1ste Gang og oftere begaaet Hoer, og kun skjælnet imellem enkelt og dobbelt Hoer, forsaavidt som Tiltale eller Straf ifølge Sæns 2det Punktum, under den der anførte Betingelse, ikkun skulde kunne bortfalde, naar der ikke er et dobbelt Ægteskabsbrud tilføede. Hvad iøvrigt Straffen for Hoer angaaer, da har man troet saavidt muligt at burde holde sig til de Strafferegler, der for Tiden praktisk komme til Anvendelse. Ifølge D. L. 6—13—24 og 25, sammenholdt med Fdm. 24de Septbr. 1824, er Straffen vel for enkelt Hoer 1ste Gang, begaaet Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 indtil 4 Gange 5 Dage, 2den Gang lige Fængselsstraf foruden Forviisning fra Provindsen, og for 3die Gang begaaet simpelt Hoer saavel som for dobbelt Hoer Livsstraf (for Fruentimmeret at stoppes i en Sæk og druknes); men ved kgl. Ref. 12te Octbr. 1812 blev Cancelliet bemyndiget til at tilstaae Formildelse i Straffen for Hoer, enkelt, dobbelt og gjentaget, i alle Tilfælde, hvor Collegiet efter Omstændighederne skjønnede, at samme kunde affones med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, 2 Gange 5 Dage, 2 Gange 7 Dage og indtil 3 Gange 5 Dage, og ved kgl. Ref. 23de Juli 1817 blev Collegiet endvidere bemyndiget til efter Omstændighederne at forandre Straffen af Fængsel paa Vand og Brød for begaaet Hoer til en Bøde af 25 Rd. Sølvværdi. Det tør saaledes siges, at naar Straffen for Hoer i Udkastets § 156 sættes til Fængsel (alle 3 Arter) og betingelsesviis til Bøder, vil den omtrent komme til at svare til den Straf, der efter de nugældende Regler maa anses som den praktisk til Anvendelse kommende. Man har ikke ganske villet udelukke Bødestraffen, navnlig med Hensyn til, at der, fornemmelig blandt Landalmuen, ikke sjældent forekommer saa ulige og forsaavidt unaturlige

Ægteskaber, at det turde være haardt, om et Brud paa Trostabspligten under saabanne Omstændigheder ubetinget skulde straffes med Fængselsstraf. Paa den anden Side har man imidlertid holdt for, at det er af Bigtighed i Straffeloven at hævde den sædelige Alvor med Hensyn til Hoersforbrydelsen, saaledes at der anvendes en efter sin Art ikke ganske ubetydelig Straf, naar der overhovedet bliver Spørgsmaal om at stride ind med Straf for den nævnte Forbrydelse, og man har derfor indskrænket Anvendelsen af Bødestraffen til de Tilfælde, hvor det ægteskabelige Samliv, ifølge Separationsbevilling eller factisk, er hævet og Omstændighederne iøvrigt ere formildende. Naar fremdeles henføres til, at Straffebestemmelsen, som bemærket, omfatter saavel det dobbelte som det oftere gjentagne Hoer, vil det neppe findes for strængt, at Straffen under de meest graverende Omstændigheder kan naae op til de høiere Grader af Fængsel paa Vand og Brød. — Det maa iøvrigt ved Burderingen af Udkastets Straffebestemmelse ogsaa tages i Betragtning, at der, som berørt, er foreslaaet, at Tiltale eller Straf skal bortfalde, hvor ikke et dobbelt Ægteskabsbrud er tilføede, naar den fornærmede Ægtefælle inden Sags Anlæg, eller inden Dom i Sagen er falden, derpaa andrager. Medens det paa den ene Side altsaa er Forudsætningen, at Paatalen af Hoersager ligesom hidtil bør være offentlig, uden at dette, saaledes som i den preussiske Straffelov § 140, jfr. den norske Kap. 27 § 4, bestemt betinges af, at Ægtefættet paa Grund af den begaaede Hoerbrøde er hævet, er Udkastets § 156 paa den anden Side forskjellig fra den nu stedfindende Tilstand deri, at Sagens eller Straffens Bortfalden, med den anførte Indskrænkning, foreskrives som en lovbestemt Ret for den uskyldige Ægtefælle og ikke som Noget, hvortil der kun have Udgang ad Venaadningsveien, jfr. Fdm. 24de Septbr. 1824 § 4. Til, i Ligehed med den nævnte Lovbestemmelse, tillige at betinge Straffriheden af, at den fornærmede Ægtefælle fremdeles vil fortsætte Ægtefættet, har man ikke fundet tilstrækkelig Føie, navnlig naar Ægtefættet søges hævet ad Bevillingsveien og ikke ved Dom, da Dnsfættet om Sagens Bortfalden fra den Fornærmedes Side meget